

Борба

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП

ОКС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ
Велико Търново

Година XXXV

1978

ФЕВРУАРИ

18

Събота

Вестникът е основан през 1943 година

Брой 22 4012

Цена 3 стотинки

105 години от гибелта

на Васил Левски

РЕВОЛЮЦИОНЕР С НЕОБИКНОВЕН ТАЛАНТ

Тресе се бунтовният дух на родината. Раковски подава петиции до западните правителства и произнася адхонични речи. В Балкана се вее байракът на Филип Тотю. Лумват пак хайдушки огньо

не на Агликина поляна. А той смилено се кръсти пред стидените икони, чете молитви и пее успокоителни реквиеми. Не! Свободата на няколко милиона брата е по-скъпа от спасението на една душа! Пътят е избран. Той ще бъде скъп и стръмен. С лишен и несгоди, с прекопани и изпитания. Нито миг спокойствие. Вечно под угрозата на неизвестността. Вечно на напрежение — седем дни в седмицата, двадесет и четири часа в денонощието. Да ли ще остане крохотният майчин поглед, уюта на монашеската килия. Без жена, дом и семейство. Завинаги сам. Завинаги с България.

Дали в мигове на съмнение не е потрепвала младежката душа. Дали вместо да тръгне към легитима в Белград не е тавела надежда да види Божия гроб. Нали природата му е дала всичко за един спокоен и доволен живот. Нали с ангелския си глас е обаявал богомолците и те са го приемали като светец. Как мамни блясъкът на църквата, предлагал смирение и тих живот. Не! Чужда е всяка мисъл за подобна съдба. Той е дал клетва за явна служба и покорност пред своя народ.

Един монах получава призива да стане начало на една епоха. Когато спокойният порив на чувствата отстъпи мястото на здравия разум, той ще прозре, че ключът на свободата се намира в самата България. Нито четите, нито легите могат да подкопаят основите на османската империя. Една мечта е призована да стане дело. Скоро трябва да заудят сърцата на двеста тайни комитети. Навсякъде в България, навсякъде, където се говори български. Двеста звезди в небето на робската нощ. Двеста огъня на надеждата и на бунта.

И той печата прокламации, свиква събрания, пише пис

Илия МАНЕВ

Спирidon БОРИСОВ

Из цялата „Нашите майки“

Янаки МАНАСИЕВ

„Портрет с възглед“

Пленум на Окръжния комитет на БКП

Вчера в Партийния дом — Велико Търново се състоя пленум на Окръжния комитет на БКП. В неговата работа взеха участие инж. Никола Калчев, завеждащ отдел „Промисленост и транспорт“ на ЦК на БКП, и инж. Йордан Тенов, председател на Комитета за тежко индустриално машиностроене. Пленумът беше открит и ръководен от първия секретар на Окръжния комитет на Партията Никола Василев. Във въвеждащото слово по предварително раздадения доклад „Работата и задачите на партийните и стопанските органи и организации за ефективно използване и възпроизводство на основните производствени фондове в промишлеността на Великотърновския окръг“ изнесе Николай Пашов, секретар на Окръжния комитет на БКП.

По обсъжданя проблем взеха отношение Георги Димитров, първи зам.-председател на Окръжния народен съвет, Иван Димитров, първи секретар на ГК на БКП в Свищов, инж. Недко Жилевски, директор на Завода за запаметяващи устройства, Дамян Дамянов, секретар на партийния комитет в МЗ „Червена звезда“, Стефан Петров, директор на БНБ — Велико Търново, Стоян Павлов, първи секретар на ГК на БКП в Лясковец, проф. д-р Димитър Панайо

тов, ректор на ВФСИ — Свищов, Димитър Димитров, първи секретар на ГК на БКП в Елена, Иванка Младенова, директор на фабрика „Д. Георгиев“, Върбан Кичев, инструктор в ГК на БКП в Павликени, Димитър Димитров, директор на Захарния комбинат, инж. Кирил Цанев, секретар на партийния комитет във фабрика „В. Мавриков“, Антон Гугов, зам.-председател на Окръжния народен съвет, Димо Йончев, директор на Завода за телевизори и радиоприемници.

Обстойно изказване направи другарят Никола Калчев.

Пленумът прие решения и утвърди програма за подобряване използването на основните производствени фондове в промишлеността на Великотърновския окръг през 1978—1985 година.

Председателят на Окръжния народен съвет Димитър Цуров прочете укази №228 и 530 на Държавния съвет и арчи орден „Девети септември 1944 г.“ — първа степен на Николай Пашов по случай неговата петдесетгодишна на и за активното му участие в строителството на социализма и орден „Червено знаме на труда“ на Енчо Енчев за активното му участие в изпълнението на плана за шестата петилетка.

Пред Окръжната художествена изложба

Седмича деля художниците от Великотърновската група на СБХ от Окръжната художествена изложба. Тази година тя не е посветена на определена тема, а на интимния жанр в изобразителното изкуство и има повече професионално-експериментален характер. След няколко дни журито ще даде компетентна оценка на представените творби и успешните търсения и реализации ще видим в изложбата зала.

Сега, преди да бъдат опаквани работите му, ателието на живописеца Янаки Манасиев прилича на малка изложбена зала. Броят на произведенията, които ще представят за изложбата, без да говорим за достойнствата им, дава представа за интензивната творческа работа на ху

дожника през изминалата година — „Портрет с възглед“, „Голо тяло“. „Голо тяло на Юлия“, „Композиция“, три рисунки с маслен пастел, акварелите „Плодове“ и „Селяни“ две литограции, две рисунка с креда, две — с молив, две — с туш. Какви професионални творчески проблеми е решавал при създаването им?

Стремил се да постигне някаква художествен синтез въпреки различните техники в творбата си, както и своето отношение и присъствие. Съсредоточил вниманието си върху фигурата и композицията, които дават възможност за различни начини да се решат специфични и по-сложни професионални задачи. Смятам, че характерът на изложбата е такъв, че ще покаже развитието на всеки художник поотделно и на групата като цяло.

Графикът Спирidon Борисов е продължил пицълата „Нашите майки“ с още шест графини листа. Темата, над която художникът работи успешно вече доста време и според него предстои да работи още, дава неизчерпаеми възможности за изява. Освен тези шест графини листа за изложбата Спирidon Борисов е подготвил и един на трудовата матика — „Първа смяна“.

Николина РАДЕВА
Снимки Иван РУСКОВ

Среща с представители на „Интурист“

В четвъртък в салона на Младешкия дом във Велико Търново се състоя стрелна среща с представители на Всесоюзното акционерно дружество „Интурист“ — София. Тук бяха зам.-секретаря на първични партийни организации в града, представители на клубовете за българо-съветска дружба.

Владимир Николаевич Кардимов, представител на „Интурист“, говори за сърдечните връзки между СССР и останалите социалистически страни. Само през миналата година у нас са гостували над 200 000 съветски граждани. Великата родина на Ленин са посетили над 50 000 български туристи.

За нерушимата българо-съветска дружба говори Христо Станев, секретар на Окръжния комитет на Партията и председател на Окръжния комитет за българо-съветска дружба.

Петър ДИМИТРОВ

Кубинска културна делегация

Във Велико Търново вчера пристигна пребиваващата в нашата страна по покана на председателя на Комитета за култура Людмила Живкова официална кубинска делегация, водена от члена на Политбюро на ЦК на Кубинската комунистическа партия и член на Държавния съвет Армандо Харт — министър на културата.

Делегацията се съпровожда от извънредния и пълномощен посланик на република Куба у нас Хосе Мануел Алварес Браво и от председателя на ГСК в София Лиляна Стефанова.

Кубинските гости имаха среща с първия секретар на Окръжния комитет на БКП Никола Василев, който ги запозна със социално-икономическото и културно развитие на града и окръга. На срещата присъствуваха и председател на ОНС Димитър Цуров и секретарят на ОК на БКП Маргарита Кемалова.

(Соб. инф.)

Съобщение

На 21 февруари 1978 година (вторник) в 8.00 часа в киносалона на Профсъюзния дом на културата градският народен съвет — Велико Търново ще проведе ДВАНАДЕСЕТА РАДОВНА ОТЧЕТНА СЕСИЯ.

Изпълнителният комитет на ГНС кани съветниците, ръководителите на предприятията и учрежденията и гражданите да участват в работата на сесията.

З. а. Никола Анастасов за себе си и за изкуството на актьора

На 7 и 8 февруари Великотърновският театър „Константин Кисимов“ гостува в Габрово с постановката „Римска баня“ на Станислав Стратиев. В ролята на Цеков габровските зрители видяха З. а. Никола АНАСТАСОВ, чиято гастрол на сцената на Великотърновския театър — в представленията на 28 февруари, 1 и 3 март, очакваме с нетърпение.

Възползувахме се от създалата се възможност да представим на читателите този популярен и обичан от публиката актьор, по-скоро го помолихме той сам да се представи. Разбира се, много от колегите на неговия разказ се губи, защото в написаното я няма характерната усмивка на актьора, пред която човек не може да остане сериозен, нито пък хумористичната нотка, която той внася дори когато говори за тъжни неща.

— Наскоро трябваше да дам интервю за Радио София и много мислех какво да го воря за моя роден край. Защото това не е да кажем Великотърновски окръг, където хората си викават нашеници. В София като кажа, че съм софиянец, никой не ми вика нашенец. От крих корена си в „шоплука“, а иначе съм роден в покрайнината на София, която вече става център. Сутрин идвах млекариче-шопи с гюмовете, от това малко съм пил и затул се смятам шоп. Още повече сега пък, когато станал нещом като фактор на културата в този район — председател съм на съвета за култура на седмия район на столицата, който включва пръстена от шопските села около София и квартали те в покрайнините. Много се гордея с този „шоплук“, защото намирам, че в него са запазени девствени страни от духа на човека, от изкуството, оставено ни като традиция. И съм радостен, че преот

кривам себе си и своя роден край. Тази година съм си поставил за цел да осъществя един нов девиз на София: „От Би тоша по-високо нема, от Искър по-дълбоко нема“. Вярно, това е стар шопски девиз, но искам да се превърне в традиция и под него да се твори и създава всичко. Това беше малко отклонение от темата на разговора.

— Имаше ли в детството Ви прояви, които да подсказват бъдещето Ви на актьор? — Нещата се развиваха съвсем обикновено — нищо талантливо, нищо, с което да мога да се похваля. Върви учението — добре, средно, слабо, по едно време а-а-а, имах и поправителен. Не е педагогично дори когато давам интервю да го казвам, но по този начин внасявам на слабите ученици, че човек може и да се оправи, когато му дойде актьорът в главата. Моят дойде в края на средното ми образование. А

защо тогава? Защото имах чудесна и умна сестра, която по всичко, всеки срок и всяка година имаше само шест стихии. И понеже тя беше умна, оставях я да ми пише домашните, че и аз да имам шестстици. Нищо не научих и имах тройки, та дори и двойки. Но сестра ми почти няма кой да ми помага — майка ми и баща ми нямаха почти никакво образование. Трябваше сам. А когато човек остане сам, той открива себе си, разкрива се, утвърждава или пък унищожава себе си. Разбрах, че трябва да се хвана здравата — каквото било, било. Завърших добре, но път в живота още

• На 3 стр.

Лектори

от братска Полша

Във връзка с разширяване на връзките и дружбата между „Великотърновски окръг“ и Краковското воеводство на Полската народна република в четвъртък в окръжния град пристигнаха полските лектори от Воеводския комитет на ПОРП в Краков Лешек Конджеля, зам.-завеждащ отдел „Икономически“ и Здислав Тричински, лектор в комитетта.

Двамата лектори ще гостуват в различни селища на окръга и ще изнесат лекции по някои въпроси на идеологическата работа на Воеводския комитет на ПОРП в Краков и по проблемите на икономическото развитие на Полша.

(Соб. инф.)

Мелодия' 77

Тази вечер в салона на драматично-музикалния театър „Константин Кисимов“ във Велико Търново ще се проведе традиционният телевизионен конкурс „Мелодия-77“, който ще бъде излъчен директно по телевизията.

В програмата ще вземат участие естрадните изпълнители Петер Мате от Унгрия, З. а. Панданка Христова, Боян Иванов, трио „Обектив“ и Ани Върбанова. Ще свири естраден оркестър при Българското радио с диригент Вили Казасян. Програмата ще водят Лили Ванкова и Васил Попов. Със свое жури ще участват Велико Търново, София и Варна.

Конкурсът ще класира най-добрата мелодия за 1977 година и мелодия на телевизионния зрител.

Гостува ни литературното обединение „Ворскла“ от Полтава

На път към завода

Полтава е древен град и богат с литературните си традиции. С нашия град се свързват имената на писатели, на вестите далеч зад пределите на СССР — Гогол, Короленко, Панас Мирный, Горки, Маяковский, Котляревски, Шавченко.

И сега в Полтава има писателска организация, която до днес се представя от Фьодор Моргунов, Александър Кенанов, Александър Чука, Владимир Малик, Фьодор Гарин, Михаил Шавченко.

Освен това при Полтавския клуб на писателите работи литературното обединение „Ворскла“. То организира два пъти месечно заседания, на които младите автори четат своите стихове и разкази. На тях редовно присъствуват професионалните писатели Яков Шутко, Михаил Казидуб, Андрей Пашко, Леонид Бразова и други.

На такива заседания се разглеждат ръкописи на първи книги и се правят препоръки до издателствата.

Напоследък се появило много интересни първи книги — на младата поетеса и сценаристка на районния вестник Людмила Овдиенко и на заводския работник Анатолий Галченко.

Периодически излизат колективни сборници на млади автори, между които „Млади гласове“ и „Ворскла“.

В чест на рождения ден на Ленин всяка година през април ние организираме големи поетически конкурси.

В Полтава има много поетически клубове. Аз например още от 1970 г. започнах да изучавам български език и да превеждам български поети. В моя превод бяха напечатани стихове от Младен Исаев, Любомир Левчев, Йордан Милев, а също и на великите великотърновски поети Викторина Генова и Димитър Кенанов.

Към нашето обединение се създаде група на преводачи от български език. Сега сред тях най-активен е Александър Билан. Този поет печата често в периодичния печат, участвувал е в такива колективни сборници като „Венец на Котляревски“, „В сърцето с Ленин“, „Млади гласове“, „Ворскла“ и други.

Много популярен в Полтавска област е поетът-хуморист Васил Голобородко.

От най-младите особено обещаващи са Зоя Погорилка, Галина Олещир, Лидия Сироваб, Екатерина Омельченко — лауреати на нашите пролатни поетически конкурси.

Михаил ТЕРНАВСКИ председател на полтавското литературно обединение „Ворскла“

Нощна случка

Двамина пийнали акриани
из пътя смешки си подмятали,
и тъкмо песен да захванат —
под тях изчезнала земята.
Насам-натам ги завъртяло
из тъмната невярна доба,
но как и що — те не видяли
и да си спомнят нищо не могат.
Покопани са Иван и Ана:
ти видяха ли звездите из простора?
Ний с тебе, брате, май летиме...
Но как така! И без мотори...
Я, сякаш вече не хвърчим,
усядам, че съм на земята.
„Да, Ванка, двамата лежим
в трапа нагоре със краката“.

В. ГОЛОВОРДКО
Превел Михаил МИХАЙЛОВ

В памет на фронтовака

Днес сутринта дядо Василий се помина.
Изгря слънце, вишните разцъфнаха сред двора.
И сякаш нищо не е станало — излезе външа баба Катерина,
скрибуцащата вратия тихо да притвори.
И още не заплакали, и с още неизблени
слъзи под цъфналите вишни тя застана.
И тихо промълви (на себе като че ли): „Василий,
поръси пролетта дърветата със бяла пана.“
А там във болницата живите и мъртви спяха.
Петлите се надяваха над сънното село.
И от крилото, дотогъде майки бяха,
новородено към живота слънчев бе поволя.
Но старецът бе бледен, неподвижен вече —
величествен и глух за радости и драми.
И в този час по телеграфа тръгнаха далече
към синовете, забравили го, къси телеграми.
Скърбта полегна в края на житейската пътека.
Осмина цъфнала пред къщата градина...
Красно бе, но падаше скърбта полена-лена
и във осиротялата душа на баба Катерина.

Лидия СИРОВАБ
Превел Тодор КОПАРАНОВ

Вървя ли по моста Вакато в Япония,
хотел ли изкачам в бразилския Петрополис,
или събуждам площадите древни на Рим,
аз чувствам увереност в себе си,
защото вървя по кълбото планетно
по кълбото планетно.

Щом стъпна на Червения площад в Москва,
или в квартала Лаздиней на Валинос
и стигна морето с улича „Руставели“ на Гагра,
аз чувствам увереност в себе си,
защото вървя по кълбото планетно
и на въртежа му се доверявам.

Вървя ли в градините слънчеви на моето детство,
или по брега с пясък от ромолящата Ворскла,
вървя ли с тънка пътечка в полето
аз чувствам увереност в себе си,
защото вървя по кълбото планетно
и на въртежа му се доверявам:
нали
в сърцето на земята
спя
моят баща.

Михаил ТЕРНАВСКИ
Превел Димитър КЕНАНОВ

Моят град подмладява

В тополите лъчите спряха,
в небето синьо облак плува.
Мой Миргород, о, родна стряха,
как много тука се вълнувам.
Забрадиците си зелена
пред мен беззвичката изпусна.
И аз с усмивка и смутена
с вълнение претърпявам пруста.
Градинката — момиче младо
трещи с разцъфнали дървета.
О, как през дългата раздала
си побеляла, майко клета.
До къщата перчем тревата
тъй както някога развява
и дом до дом — квартал край нея
във моя град се застроява.
В тополите лъчите спряха,
в небето синьо облак плува.
Мой Миргород, о, родна стряха,
как много тука се вълнувам

Екатерина ОМЕЛЧЕНКО
Превел Христо МЕДНИКАРОВ

Оптимална ефективност в здравната профилактика

На годишното отчетно събрание на колектива при Хиגיע-но-епидемиологичната инспекция — Велико Търново д-р ректорът д-р Димитър Костурков представи кратко експозе върху предварително разномножени отчет за 1977 г. и план за 1978 г. Той подчерта успешната работа в здравната профилактика, резултат от съвместната работа и взаимнодействие между здравните работници в системата на ХЕИ и обществените, държавните и стопанските организации. Плод на съвместните усилия с Окръжния народен съвет е решаването на 13 важни проблеми на здравно-профилактичната дейност в окръга, а при взаимнодействието с други обществени, държавни и стопански организации са извършени 1200 здравни контролно-профилактични проверки във връзка с опазване на жизнената среда, здравето и трудоспособността на населението, особено децата и подрастващите.

Успех за окръга е, че през изтеклата година общата за разна заболяемост е снижена с 220 на сто хиляди, а това е голямо снижение, в сравнение с набелязаната прогноза. В добро санитарно-хигиенно състояние са доведени 54 на сто от поднадзорните обекти в общественото хранене, бита, труда в промишлените предприятия и учебно-възпитателните заведения. Този резултат е постигнат и в 80 на сто от бригадите станове в селското стопанство.

През изтеклата година, в резултат на съвместната дейност на здравните работници и обществеността по въпросите на хигиенизирането и благоустрояването, Великотърновски окръг зае второ място в страната.

Научнообоснованият анализ на досегашната практика показва, че през настоящата година предстои да се решават още по-компетентно и трийно редица важни проблеми. Може да се подобри още повече санитарно-хигиенното състояние на хранителните заведения, да се повишава не престанно здравната култура на търговския и обслужващия персонал.

д-р Валентина ОТЧЕВА
зав. отдел „Здравна просвета“ при Хиגיע-но-епидемиологичната инспекция

Великотърновският театър — на селска сцена

Неотдавна в читалищния салон в Бутоло Драмматично-музикалният театър „К. Кисимов“ — Велико Търново представи с голям успех пиесата на Иван Радоев „Криминална песен“. Тя развълнува зрителите и събуди жив интерес у тях.

След представлението на актьорите бяха поднесени цветя.

Никола ДИМИТРОВ

В самодейността — с чиста обич

Самодейността на Профсъюза дом на културата в Елена е млада. Тя не е на възраст още 16 години. По ложителното е, че всяка година на завоюва нови успехи.

Женският народен хор е създаден през 1962 година. Много му дари през първите години Йордан Александров. През 1968 година на зонален фестивал в Разград се представи и завоюва похвални ленти на София посрещат с цветя и според обичая — с хляб и сол — победоносна войска на генерал Гурко, чието идване донася очакваната от петстотин години свобода...

Гробът на Левски и до днес не е открит. Но всъщност един гроб изглежда съсъвем неужен за човек, останал толкова жив в паметта на народа си и толкова дълбоко обичан.

Историята справедливо отреди на Левски единствена награда, която той е искал за себе си или е обещавал на онези, които са участвували в неговото дело: безсмъртието в паметта на бъдещите поколения българи!

Мерсия МАКДЕРМОТ
из книгата „Апостолът на сво болат“

Сатиричният състав с ръко

Справочник на читателя

Филмите, които ще гледаме

От понеделник кината във Велико Търново ще предложат на зрителите няколко нови филма:

УСМИВКИ ОТ ЕДНА ЛЯТНА НОЩ — шведски, сценарист и режисьор Ингмар Бергман. Филмът представява детайлно психологическо изследване на взаимно прелитаните се отношения между няколко любовни двойки. Сърпугата на адвоката Егерман умира и самотният мъж създава връзка с една актриса. Скоро обаче тя заминува надалеч и адвокатът се ожебя за малко момиче. След време актрисата се връща в малкото градче и разбира, че все още обича своя бивш любовник, от когото има син. В стремежа си да го върне към себе си тя започва нова любовна интрига, която накрая до неочаквани резултати.

ОТКЛОНЕНИЕ — НУЛА — производство на киностудия „Мос филм“. Творба за нравствения дълг на съветския човек, за отговорността му пред обществото и пред себе си, за прищителство то и другарбата.

След като жена му загива при автомобилна злополука, дететът-изпитател Януш изживява ужасна съдбата загуба. За да се откъсне от напрежението ексидиране на аеродрума и от боляката по човека, с когото е прекарал дълги, шастави години, го съпътстват в лагерите и на приятелите си той заминува в отпуск. По време на Людмила Комисарова, жена на най-добрия му приятел, де-тец-изпитател Виноградов, началникът на изпитателния център

азема решение да отстрани Бланиш от изпитанията, като на негово място поставя Виноградов. Но Виноградов е принципен човек и искрено притос — като счита постъпката на жена си за нечестна, той се застъпва за Бланиш и заедно с него воюва за връщането му към активна дейност. Истинността и честата на прищителството — тази основна тема на филма прозвучава още по-осезателно и по-обемно, когато заедно с нея на първи план излизат проблемите, които всеки от героите трябва да реши лично за себе си. И в това е една от многото верни психологически догадки на създателите на този филм.

„РОЗОВИ СЪНИЩА“ — чехословашки филм за прощане то с детството, за раздялата с първата голяма мечта за полет дава и жаждата за красота и човечност.

Младия пощенски раздватор Якуб и циганката Йолана са обичат искрено и нежно, с горва на най-светлите чувства. Много хора от тяхното село ги разбавят и им съчувствуват, но и много са против тяхната дружба. След смъртта на бащата баба на Йолана двамата избягват от селото и отиват в града, но шастави им е кратко — Якуб попада в затвора. След това млади заживяват в малка чужда на станка, но Йолана, която мечтае за хубава бяла къща и дни, изпълнени с безгрижие и радост изоставя любовния си.

Кадр от филма „Усмивки от една лятна нощ“ на Ингмар Бергман

КИНО

От понеделник до неделя в киното ще предложат:

ВЕЛИКО ТЪРНОВО: „Пола в Усмивки от една лятна нощ“; малка зала, студент филм — „Робиня на любовта“, детски филми — всеки ден от 17.30 часа са: а) събота и неделя и от 10 часа: науко-популярни филми — всеки ден от 18.30 часа — „Шинчони“, „Пролетен празник“, „Законите на странния свят“, „Искра“ — тел. 2-00-43, „Открито — нула“, „Официери“, „Девети септември“ — тел. 2-00-31, „Розови сънища“, „Бък и пролетник“, „Траур фронт“ и квартал „Чолаковци“ — Един малък град в Лясков, „Марец подател ми писател“.

ГОРНА ОРЯХОВИЦА: „Лъчезар“, „Три дни в квартала“, „Калин“, „Небе-земля-небе“, „Приспана сен за мъже“, профсъюзно кино „Хар Стойков“ — тел. 67-61, „Не познатата жена“, „Известие, тук бият дин“.

СВИЦОВ: „Алеко“ — „Приспана на песен за мъже“, „Големите асове“, „Големият ресторант“.

ПАВЛИКЕНИ: Димитър Станов — „Адрес, Мучачос“, „Сбогом Гринго“, „Прокажената“.

ЛЯСКОВЕЦ: „Христо Ботев“ — тел. 31-44, „История на града“, „Господин 420“, „Сиявуш и Суая ба“.

ЕЛЕНА: „Христо Ботев“ — тел. 21-85, „По вълча следа“, „По Мисирли“, „Авантаж“.

ПОЛСКИ ТЪРМБЕШ: „Коста Петков“ — тел. 22-27, „Зашит на реч“, „Оневола“, „Новите не пани“.

СТРАЖИЦА: „Развитие“ — тел. 24-42, „Пътни на нашите надежди“, „Срешил съм и шастави цигани“, „Граф Монте Кристо“.

СУХИДОЛ: „Тъжност“ — „Жулки писма“, „Другият пред съда“, „Непознатата жена“, „Романтичната англичанка“.

КИЛИФАРЕВО: „Пътно Ахем“ — „Варути буквар“, „Сие ли кола“, „Доктор Малев“.

ДЕБЕЛЕЦ: „Георги Николов“ — „Казимир Велики“, „Големият 420“, „Звезди в косите, слъзи и очни“.

ДОЛНА ОРЯХОВИЦА: „Моква“ — „Хляб и шоколад“, „Небе-земля-небе“.

ЗЛАТАРИЦА: „Стефан Понтов“ — „Далечните близки години“, „Мики Мавс“, „Великият Гетсби“.

БЯЛА ЧЕРКВА: „Труд“ — тел. 67-2, „Зимуване в Якобсфел“, „Паломо“, „Един малък град в Теско“.

ТЕАТЪР
Драматично-музикалният театър „К. Кисимов“ на селска сцена представя:

„Сако от вълну“ — вторият сряда и четвъртък — Великотърновски театър — Горна Оряховица.

„Криминална песен“ — вие а в петък във Велико Търново, вторник и сряда в Бяла, четвъртък в Попово.

„Мамзел Ингвиг“ — днес в Ресовице, Габровица, окръг.

КОНЦЕРТИ
В неделя, понеделник и вторник в 19.30 часа се представят:

В неделя във Велико Търново — образователен концерт с участието на Лилия Антова, пианистка, и Боро Василев, речитатор.

ДЕЖУРНИ АПТЕКИ
В събота и неделя във Велико Търново от 7 до 21 часа се дежурят аптека М. Я. Василевски 33, тел. 2-28-70, в от 21 до 7 часа се дежурят пощата аптека ул. „Васил Левски“ 33, тел. 2-29-70.

Безсмъртие в паметта на поколенията

За Левски крайт вече бил близък и все пак той е имал още да страда. Процестът свършил. Трескавите дни на напрежение и планове, когато всяка минута е наситена с умствено усилие, изведнъж отстъпват място на едно спадане до пълно бездействие, до истинското нищо, при което не остава друго, освен да се спи и да се чака смъртта... Той прекарва четири седмици в това състояние на пустаота между живота и смъртта.

На 22 януари султанът подписва ферман, потвърждава смъртната присъда, но тя била изпълнена чак на 19 февруари. Липсват документи или мемоари за тези последни четири седмици от неговото пленничество в турския казармен затвор в София. В най-лошия случай те са били адски кошмар, при който смъртта идва като еднообразно очакване, проявяване от време на време от внезапен възторг, когато вярата в бъдещето напирала в него и потичала като огнена кръв по неговите вени. Найярно и много в много пъти той мислено е преобръщал извър

вяните пътища; навърно много и много пъти е подлагал на преценка и преоценка следваната от него политическа линия. Прав ли е бил? Дали си е струвало всичко това? И отговорът, който си давал, бил: да, прав е бил; да, всичко на пълно си е струвало. Свещта му е била свършва не чиста и той не съжалявал за нищо, за нищо...

В таква душевно състояние на премислено неопакание Левски посрещал смъртта. Бесилото се възправяло на фона на снежната бела — две овесни греди и една напечена като портал, отворен към вечността. В средата на тълпата стоел Апостолът с вързани ръце и гологлав, с табелка на шията, върху която на български и турски били написани неговите „престъпления“. Той бил блед, но съвършено спокоен. За последен път краката му, извървели дълги пътища, докосават любовната му земя и почерпват сили от допира с нея...

Той се бе посветил на своя народ със съзнанието, че рано или късно животът му ще бъде поискан, и сега, когато този миг е вече дошъл, той не търси милост

от хората, нито опрощение от бога. Дори пред лицето на смъртта не пожелал да коленичи пред победителя, нито да приеме утехата на религията, ако това би изисвало от него Макар и чиста политическо отричане, Той има свои идеи за смърт и безсмъртие. Ще го съди потомството. Пред този съд Левски ще застане с чисти ръце и чисто сърце. Той вървя в един свят, чужд на омразата и тиранството, както някои вярват в рай. В душата си не хранил никакво съмнение, че в края на краищата човечеството ще надвигне варварството, че онова, което той нарича „храм на свободата“, ще бъде изградено както в България, така и във всички други страни...

Много е лесно един човек да бъде убит и закопан за вечни времена в тъмната и безмълвна земя с вързани ръце и пречупен врат. Но когато човек е живял не за себе си, а е превърнал своя живот в дела и идеи, преминали в съзнанието на другите — тогава не е лесно да се прецени кога той е мъртъв. Ако турците са си възбавявали, че ще задушат свободата, като удушат нейния апостол, те също

ро е трябвало да се разочароват...

Верен на своята революционна клетва, Левски запазвал комитетите по такъв начин, че по-голямата част от организационната мрежа оставала неразкрита и непокъсната. Не изминали и пет години от смъртта на Левски, когато на мястото на бесилото се появява триумфална арка и цялото население на София посрещат с цветя и според обичая — с хляб и сол — победоносна войска на генерал Гурко, чието идване донася очакваната от петстотин години свобода...

Гробът на Левски и до днес не е открит. Но всъщност един гроб изглежда съсъвем неужен за човек, останал толкова жив в паметта на народа си и толкова дълбоко обичан.

Историята справедливо отреди на Левски единствена награда, която той е искал за себе си или е обещавал на онези, които са участвували в неговото дело: безсмъртието в паметта на бъдещите поколения българи!

Мерсия МАКДЕРМОТ
из книгата „Апостолът на сво болат“

Никола НЕДЯЛКОВ

